

Φεγγάρι στο βυθό

Πόλης τα Πάθη

Μέσα στα παλιά αλώνια

Νυσταγμένα νυχτολούλουδα

Μεθούν τα νωχελικά πεζοδρόμια

Στη θέρμη του καιρού

Της πολιτείας τα πάθη στενάζουν

Πάνω στους τοίχους με τα συνθήματα

Κάτι ξενυχτισμένα πεζοδρόμια

Πρωθούν την κλήση της Νύμφης

-που αιμορραγεί στον περίοπτο πύργο της-

Στα ξεχασμένα ξωτικά

Που ηχοξυπνούν στην καλή τους ώρα

Να ακούσουν την ιστορία της...

Στους ίσκιους του φεγγαριού

Που διαστέλλεται η σιωπή

Λαβωμένο νεφελοφτέρουγο

Σεργιανάει το ονειροπόλημα του Θερμαϊκού

Στο μονόλογό του:

«Μούσαις Χάρισι θύε...»

Αδέσποτος ο χρόνος ξεθωριάζει την επιγραφή

Τη στιγμή που ο τοξοβόλος Βαρδάρης

Μια σαΐτα μπήγει στην καρδιά της

Και ούτε ένα ευήκοον ους

Να αντέξει της πολιτείας το θρήνο

Που σε ανόσιο θύεται βωμό

Υπέρ παραλίων τεράτων!

Σε αποζητώ

Διψασμένη ζωή

Σε αποζητώ

Ποίηση

-Τα κύτταρά μου καίει ο συρφετός των τεράτων-

Φτερούγα ανοιχτή η ψυχή μου

Να κοινωνήσει πηγές

Από τα σπλάχνα του καιρού και του κόσμου

Πνέει του χρόνου η σκιά

Και μορφώνει την ύπαρξη

Γέρνει ο πόνος

Στα σκοτεινά μονοπάτια

Όπου η αλήθεια επίμονη

Στο βωμό της μνείας

Πλέκει θηλιά

Λόγος στο χέρι

Και μπήγει μαχαίρι

Σε όσους στην αγορά

Την ανθρωπιά στηλίτευσαν

Με το ανέμισμα του πάθους πλοηγώντας

Μέσα σου Ποίηση να βυθίζομαι...

Ζωή το όνειρο

Καβαλικεύεις τις λέξεις

Την ανυπότακτη σιωπή μου για να καλπάζεις

Όμως σκοπεύεις αντίπερα

Με μετέωρο βήμα

Ζυγιάζεις επιθυμίες

Κίνει γοργά!

Πλανάται ο καιρός στις Καλυψώς μέσα τα δώματα

Ετοιμάζομαι τώρα να δρέψω καρπό

Υφάδια της γης μου ντυμένη

Κερνάει χρώματα η ζωή στους ανοιχτούς σιτοβολώνες

Σύντονη κίνηση

Τα νήματά μας κλώθει

Μες στ' ακροδάχτυλα της Κλωθώς

Που αδράχνηται η μοίρα

Όνειρό μου Εσύ

Με ένα αστέρι του νότου

Νόστο αναζήτησες

Μια ευλογημένη στιγμή ανταμωθήκαμε

Κι έτσι σμίγοντας

Ταξιδευτής και Ιθάκη

Ζωή γίναμε...

Ολόγιομο σούρουπο

Πλέριας αίσθησης ολόγιομο σούρουπο

Στην ενδοχώρα της σιωπής μου γέρνεις

Με το κρασί της θύμησης

Κερνάς παραισθήσεις

Τσαλακωμένα τα πρόσωπα

Τον αμείλικτο καθρέφτη τους χαρακώνουν

Μια δρασκελιά η χαρά

Στο βύθιο πόθο μετριέται

Θα στοιχειώσει κι αυτή όπως τόσες άλλες

Γυρεύοντας μια χαραμάδα στα νυχτοκάματα της καρδιάς

Που λαβώνεται η αγρύπνια

Οι αιτίες οξύμωρες

Τις οπτικές βασανίζουν

Και τις τυφλώνουν

«Γρηγόρει»

Ηχεί ο υπέρτατος λόγος...

Κι άλλες αιτίες σωρό

Τα τρεμάμενα είδωλα της αλήθειας σου

Θα σκιάσουν

Τρεκλίζουν ανεμικές πεθυμιές

Στον απόηχο της σιωπής

Και κάθε σούρουπο

Μαβιές τις κορυφογραμμές μου βάφουν...

Φεύγουν κι έρχονται οι χειμώνες κι οι εποχές

Στο σταυροδρόμι με τα ανερμήνευτα σημάδια των φάρων

Οι χαλινοί του αλόγου μου

Τυλίγονται στο μίτο...

Πού να στραφεί;

Αφέντρα ζωή

Εχέγγυα του «ευ ζειν»

Ποτέ σου δε δίνεις

Δίπλα στην όχθη σου πλοηγούν τα όνειρα στις ονειροπολήσεις

Σαν τα παροπλισμένα καράβια των άστεων

Κι απ' αντίκρου ο πειρασμός ακάματος γητευτής

Μου γνώφει ξανά

Αναστατώνοντας τη ραγισμένη φωλιά μου

Ορθάνοιχτη στην περιπέτεια των ανέμων

Που φεύγουν κι έρχονται οι χειμώνες

Κι οι εποχές...

Χωρίς αναβολή

Σήμερα χωρίς αναβολή

Θα ποτίσω τα άνθια μου

Άνοιξη βλέπεις κι οργορροούν

Στο ρίγος του δειλινού

Κι ας μείνουν ριγμένα παράμερα

Τα προς διεκπεραίωση σύνεργα

Από το βαθύ μου πηγάδι

Με του χειμώνα τα δάκρυα

Σήμερα χωρίς αναβολή

Θα ποτίσω τα άνθια μου...

Νέμεση

Του δίκιου εσείς καπηλευτές

Της πλάνης σας πλανήτες

Τη μάχιμη λοχμίζετε σιωπή

Των αδυνάτων

Με τρόπαια ανεμικά

Η Άτη σας μανίζει

Μες στην πλατεία του καιρού

Απ' της ζωής τα σπλάχνα

Κι από την άληστο πηγή

Νέμεση ελλοχεύει

Και στου κρημνού τα έγκατα

Του χρόνου τ' άγια ρεύματα

Θα ρίξουνε ω! τύραννοι

Τα δολερά κορμιά σας!

Επιθυμία

Μην ξεχαστώ - κι ας το εύχομαι-

Και μείνω στη Γρανάδα

-αρμέγοντας τους ροδανθούς

και πίνοντας τους κρίνους-

Που η ζωή μου πέταξε

Απ' άνυδρη κορφή

Μόνο για λίγο να γευτεί

Απ' αγιασμένο χώμα

Που ανθοφορούν

Αγέρωχα σώματα ποιητών!

Επί τον τύπο των ονείρων

Επί τον τύπο των ονείρων σου

Άγγιξα

Διάπλατα τα πλάνα της ζωή σου

Που αúτανδρα βυθίζονται στην λήθη τα νερά

Ασώματη η θύμηση στο μαγεμένο φως της

Μεσ' σε πηγάδι απύθμενο πίνει εκστατική

Που από παλιά τραυλίζουνε του φεγγαριού μαγνάδια

Και προμηνούνε αλλαγές στα πέρατα της γης

Καθώς γυρίζουν οι τροχοί κάθε καινούργιας μέρας

Και σκουντουφλούν στα όνειρα οι μελανοί καιροί...

Εικοσιμία του Μάρτη

Ανοίγουνε οι ουρανοί

Μέρα που σμίγουν οι φωνές των ποιητών

Σε θάλασσες αιωνιότητας

Κι αν και τα πρόσωπά τους δε γνωρίζεις

Κυματισμούς αγρύπνιας τους ακούς

Στων ανθρώπων τις στέγες

Βιγλάτορες μες στους πικρούς καιρούς

Πίνουν χυμό της εποχής

Σύντονοι αυλητές

Αρδεύουν της καρδιάς αυλές και του μυαλού τα αλώνια

Και κοινωνούνε άχραντο

Το Άπειρο ουρανό

Ένδεια

Άδεια η νύχτα

Και συ της ένδειας παιδί

Σχοινοβατείς στις σκαλωσιές του χρόνου

Κι εκεί γερμένος στο πρώτο σκαλί

Υπό το βλέμμα ποιητών

Άγρυπνο στους αιώνες

Το δανεικό σου ένδυμα διαρρηγνύεις

Που μες στα νυχτοκάματα

Τη διάτρητη ζωή σου επικαλύπτει...

Διαχρονική ...Δεξιοτεχνία

Με την αρματωσιά της αγάπης

Στα μεγάλα αλώνια βγαίνω της γης

Ματωμένα

Από αγκυλωμένα χέρια δεσμοφυλάκων

Γερασμένα ανάμεσα στα κιγκλιδώματα

Στο πόστο τους που διαφεντεύουν

Και κείνη τη δεξιοτεχνία τους

-ωσάν θεόδοτη μα δήθεν χρειαζόμενη από παλιά-

Που με προσήλωση επιδεικνύουν

Ανάληγτα πομπεύω!

Επίτοκα χρόνια

Απριλομάης αλλιώτικος

Ποτισμένος ανθεστήρια

Και τα χρόνια εργατικοί ξωμάχοι

Ανάμεσα στις κερασιές

Με τ' αγέρι από χαλαζόβροχο αλαφρωμένο

Άλλοτε παίρνουν την ανηφοριά

Μες στην ερημική σιωπή να ευλογηθούν

Κι άλλοτε ως τις αυλές σπιτιών κατηφορίζουν

Φορώντας γιορτινά

Μα την κάθε στιγμή τους διψασμένη ζωή

Στην εφηβική τους βυθίζονται μνήμη

Χρωματισμένη

Μέσ' στο βαθύ τους ύπερο να μπολιαστούν ξανά

Επίτοκα να γίνουν...

Αγέραστες Θύμησες

Σε αδηφάγες σελίδες

Οι πιο βαθιές μου θύμησες γέρνουν

Χωρίς να γερνούν

Υπομονετικές πάντα εκεί

Λογοκρισία αντέχουν

Και το λευκό χυτήριο

Που μια πυρακτωμένη στιγμή

Νόστο ζωής θα τις ποτίσει

Σπλαχνικά!

Τοπίο κλειστό

Τοπίο κλειστό

Παγιδεύει το στεναγμό

Σε μονογράμματα

Φιλοτεχνούνται οι μορφές των συντρόφων

Στα γυρογιάλια μιας αναζήτησης

Που αποξεχνιέμαι

Λάθρες διαδρομές τα υπόγεια κανάλια μου διαπερνούν

Σε μυστικές συνουσίες

Γονιμοποιώντας τις ασώματες μήτρες

Μα κάθε που γεννιέται ένα παιδί

Στις μεγάλες του όχλου πλατείες ποδοπατείται

Μπουκωμένο οχλοβοή

Στη λειψυδρία το δάκρυ του πίνει

Ενώ ένα τοπίο κλειστό την προοπτική του παγιδεύει

Στα θολά νερά του Θερμαϊκού...

Μεσ' τ' Αναπλιού τα θέλητρα

Μικρή Πολιτεία

Ντυμένη χάρες τ' ουρανού

Σε ερωτικό μυχό

Κεντάς τον οίστρο των αιώνων

Γλαυκό

Σάμπως πέπλο ριγμένο στον ήμερο κόρφο σου

Τον ήμερο πόθο ανάβεις την ομορφιά σου να δρέψει

Χρυσάφενια τα νέφαλα

Κερνούν φτεροπούλια νωχελικά

Στις πικρές γραμμές των αρρενωπών κάστρων σου

Ριγά ο καιρός

Στις ασάλευτες λεύκες σου

Καθώς αφουγκράζονται

Την πετρωμένη σιωπή

Μυρωμένη ευκάλυπτο του Ασκληπιού

Τις πανσέληνες ώρες

Που βαπτίζονται στου Ναύπλιου την πηγή

Παρθενικής ευμορφίαςνάματα για τα πρωινά ηλιοτρόπια

Στα καλντερίμια

Η αίγλη

Από των μύθων την παλιά κιβωτό

Στην οδό ονείρων

Σελαγίζει το σώμα σου...

Ταξιδεύει η στιγμή

Το αιώνιο τραγούδι της γέρικης πέτρας

Που με ορμή τρικυμίζει το φρέσκο αγέρι

Τη νοσταλγία του να υπνωτίσει

Ποτέ μη στοιχειώνοντας

Στους μακρόσυρτους θρύλους

Αειφέροντες λογισμούς

Και αειφορούντες

Στο ακονισμένο αλέτρι της θύμησης...

Αυτοπαραμυθία

Δροσίζω τη σκέψη φρέσκο αέρα από τ' αντικρινό παράθυρο

Εμπιστεύομαι στην υπομονή του πρωινού την αδημονία

Ξεσφίγω το πόμολο να ξεκλειδώσει τη θύμηση

Ρίχνω το ασάλευτο δάκρυ μου στο κενό

Και τότε ένα παραμύθι ξετυλίγει την ιστορία του...

Ζωή μικρή μεγάλη

Του ρολογιού αδέσποτος

Ήχος νυχτερινός

Βόγκους μετρά καρτερικούς

Του έκθετου παιδιού του

Που λύνει επιδέξια απόψε τη φασκιά

Κρατάει δισκοπότηρο μες στ' ακροδάχτυλά του

Γυρεύοντας τα σπάργανα

Ακούρσευτης φωλιάς

Άμα κοιτάς το φάρο μου

Δεν είν' μικρή η ζήση

Ούτε η αγωνία μου ξόδι μοναχικό

Αλλιώς στην απουσία σου γεννιέται άγρια δύση

Που αφήσανε να κείτεται μέσα στον κουρνιαχτό

Μία στρατιά ολάκερη μάχιμες αυταπάτες

Μια νύχτα που ξορκίστηκαν

Σε τελετουργικό!

Ωκεάνεια Σιγή

Ασημένια του φθινόπωρου ώρα

Ξεβάφουν τα χρώματα στις τρυφερές σκιές

Μονότονες στάλες του δειλινού

Διψούν για την ιστορία μου...

Για να 'ναι ξέπνοο το περιστέρι στο ξέφωτο

Θα πει πως δυσοίωνα αιωρείται το νήμα γύρω στο σώμα του

Για να 'ναι μονότονος ο χτύπος της καρδιάς

Θα πει πως μια υπόσχεση βυθίστηκε στην ωκεάνεια σιγή της...

Ενύπνιο πρωινό

Πικραμύγδαλο γεύση ονείρου

Τρικυμίζει το σώμα του πρωινού

Ενώ η εύθραυστη αντένα μου

Στο σταυροδρόμι ριγμένη

Διηγείται την ιστορία μιας ολονύχτιας περιπέτειας

Και μιας επιλογής...

Ευ-αγγελία

Ηδύπνοο το αγέρι φορτωμένο μυρωδικά του Καραθώνα

Στις πυρωμένες αμμουδιές τ' Αναπλιού

Η τελετή μεγαλόπρεπη στήνεται

Στα χέρια των βράχων

Βαστώντας άρπα αλλοτινών καιρών

Η ουσία μου αυτορυθμίζεται

Μέσα στην πελαγίσια ορμή συνουσία πολύτοκη συντελείται...

Με προσκαλούν τ' απόβραδα σιγανά οι βουνοκορφές

Με πνοές μοραΐτικες

Για να λευτερώσουν

Ναυαγό μαχητή

Σε σκουριασμένο που πιάστηκε αγκίστρι

Μια νύχτα που κρεμάστηκε το όνειρο στο σώμα του φεγγαριού

Και τάραξαν τα σπλάχνα του βυθού τα δάκρυά του...

Ουρανοθάλασσα η καρδιά

Μες στους θαλασσινούς δαίμονες ζυγιάζεται τώρα

Για τα καινούργια θάματα

Πλησίστια...

Χαμένα μονοπάτια

Στα λυσίκομα ακρογιάλια

Τα θαμπά γυαλιά της αγρύπνιας πετώ

Να ανταμώσω

Όσους τη μόρσιμο λήκυθο του αγαπημένου

Δεν έλαβαν ποτέ

Μα απέμειναν έκθετα του ανέμου παιδιά

Να χαράζουν στην άμμο

Τα χαμένα της ζωής τους μονοπάτια...

Αγρυπνία

Ανήσυχες νύχτες αποσταμένες

Στη ρύμη της άγονης γραμμής

Τρέχουν να κουλουριαστούν μέσα στις λευκές μου σελίδες

Να συντροφέψουν

Το όνειρο που ψυχορραγεί

Κάτω από το θλιμμένο φανοστάτη του χρόνου

Χωρίς προοπτική

Με ένα ρέκβιεμ που μεταποιεί τη στιγμή

Ενοχοποιεί τη σιωπή

Κι ανάβει μια μικρή πυρκαγιά

Στην κονίστρα του χαλεπού καιρού και του κόσμου

Στην καρδιά του ουρανού

Διψασμένη η στιγμή μου

Στη λήθη μέσα βακχεύει

Ενώ μια παλιά πληγή δείχνει τα σημάδια

Από αιμοδιψείς χαραγμένα

Που στοχεύουν ίσα στην καρδιά του ουρανού

Για να κλέψουν πνοή

Εκείνων που τα άρμενα λύνουν του καιρού

Και στη δίνη μιας περιπέτειας

Μια άλλη ζωή καθρεφτίζουν στα μάτια της Χίμαιρας...

Νοσταλγίας Σιωπή

Ξανοίγεται εύδιος σήμερα ο δικός της ουρανός...

Θα 'ρθει αυτός με μια αγκαλιά θύμησες της νιότης

Σαν τότε που γλυκόπιναν τους χυμούς

Μιας επανάστασης

Και μιας ιδέας

Στα έξαλλα χείλη των φοιτητών σε δρόμους και πλατείες

Σε ένα σύνθημα μέσα συμπυκνωμένης

Από όλα τα άλλα πρώτο:

«Τον κόσμο να αλλάξουμε

Προτού και τις καρδιές αλλάξει»

Ύστερα κύλησαν τα χρόνια

Και γύρανε τα όνειρα...

Και μια στιγμή απρόσμενη της χειμωνιάς

Της είπε:

-με μια κομψότητα λιτή ως άρμοζε στο γκρίζο των μαλλιών του-

«Τον κόσμο δεν αλλάξαμε

Προτού και τις καρδιές αλλάξει»

Μεσ' της σιωπής τα θρύμματα

Των σκιερών ειδώλων

Απόμειναν βουβοί...

Το δάκρυ πότισε βαθιά

Το νόστο της καρδιάς τους...

Πλάνη

Έρθες γητευτής των χελιδονιών

Στο άρμα της άνοιξης

Με ένα στοίχημα ζωής για την κούρσα

Στα χέρια σου παιχνίδιζε ο ήλιος

Στα μάτια σου σμαράγδινες πνοές

Και στην καρδιά σου τα όνειρά μου

Ύστερα βυθίστηκε ο ήλιος

Και ένα γκρίζο ποτάμι έβαψε των ονείρων την κοίτη

Έφυγες

Όπως οι ξελογιάστρες φωτοσκιάσεις του φεγγαριού

Όπως το φως πριν έρθει η δύση

Όπως άλλος Φαέθοντας

Που έκλωσε τη ζήση του σ' αντίστροφο τροχό...

Στιγμή

Διψασμένη η στιγμή μου

Με τ' αγέρι βγαίνει σεργιάνι

Στήνει καρτέρι στη βροχή

Χρησιμοδοτεί κάτω από το φεγγάρι

Σε μια νεφέλη χάνει το στίγμα της

Με άστατο περιπλανιέται καιρό

Σε νόθα χρώματα ξεθωριάζει

Ερημώνει μέσα στα όνειρα

Και στον υπόδρομο της ζωής τον οίστρο της φυλακίζει

Μα σαν έρχεται ώρα ευλογημένη

Στους ανοιχτούς κρουνοίς σου πίνει νερό

Από το βαθύ σου ύπερο γόνιμο τρέφεται σπέρμα

Και σα πρωτεϊκή Φιλομήλα

Αρχίζει ένα τραγούδι από τα σπλάχνα της μελωδικό...

Θα ανταμωθούμε

Θα ανταμωθούμε

Την ώρα που θα φουσκώνουν οι θάλασσες

Και τα ανυπόταχτα σώματα των βράχων θα γέρνουνε κυρτωμένα

Όταν οι ώρες θα μετρώνται προς τα πίσω

Το σεληνόφως αποξεχασμένο θα χορεύει στο υμέναιο αλώνι του

Και δυο μοναχικά αστέρια θα μετρούν τις στιγμές

Στους αναμμένους λυχνοστάτες τους

Θυμήσου

Πόσες θάλασσες

Πόσα αστέρια

Πόσα φεγγάρια

Ρίχτηκαν στην Αχερουσία της ζωής μας

Λάθρα στις άρρητες αναμονές

Που ρυτίδωσαν το πάθος ν' ανταμωθούμε...

Ερατεινές Λυρωδίες

(Αφιερωμένες στην κρητική γη και τη μυστική ουσία της)

Μες των Κουρήτων τις αυλές

Μες των Κουρήτων τις αυλές σεμνά συχνοδιαβαίνεις
Ανεφωτάρης της ζωής κινείς γοργά το χρόνο
Τα φανερά και τ' άδηλα βαθιά σαν τα γνωρίσεις
Στην άλλη πύλη να διαβείς κι επέκεινα να φτάσεις
Με ανθοστήλες που κρατούν τον ύπερο του κόσμου
Στο ένα χέρι το σπαθί και στ' άλλο άγιο μύρο
Ν' ανοίγεις χώρο να 'ρχονται οι ακριβοί του κόσμου
Που 'χουν παλάμες ανοιχτές να δώσουν και να πάρουν
Και την πυξίδα της καρδιάς στραμμένη στους αιθέρες
Που 'ναι οι δρόμοι ανοιχτοί κι ελεύθουνε οι λόγοι
Σαν αηδονάκια που πετούν στα νέφαλα και πάνε
Ταξιδευτές ανήσυχοι σε μακρινά φεγγάρια
Κι εαρινά γυρίζουνε στον τόπο τους και πάλι
Να πουν συμπάντου μυστικά στα μάτια τους κρυμμένα
Μην κουραστούν οι εραστές που θεραπεύουν τέχνη
Μον' σε καινούργια νάματα να σμίξουνε τον κόσμο!

Μες των Κουρήτων τις αυλές σεμνά συχνοδιαβαίνεις
Που δέντρα αιωνόβια κέλονται το διαβάτη
Μες τη σιωπή να μπει βαθιά ήχο παλιό που στάζει
Κι έτσι ν' αρχίσει να τρυγά πανάρχαιο αλώνι
Που 'χει της γνώσης τον καρπό αιώνιο να χαρίζει...

Μες των Κουρήτων τις αυλές σεμνά συχνοδιαβαίνεις
Και στης ζωής το κέλευσμα αλέστος δείχνεις δρόμο...

Στον τόπο των αγγέλων

Λίγο απόψε θα βρεθώ στον τόπο των αγγέλων
Θα ξεχυθούν ολόγουρα της νύχτας τα μετάξια
Πάθος θα κλέψω της νυχτιάς στη λύρα σου να ρίξω
Να στήσουν τον παλιό χορό οι λυγερές της Κρήτης
Και με του κέδρου τα φιλιά στον οίστρο τους να πέσουν
Χαμαί οι μάσκες να ριχτούν στου Βάκχου το μεθύσι
Με πέντε ζάλες να 'ρχομαι στο βαθιολογισμό σου
Να κρατηθώ στον έρωτα που έρωτα ανθίζει
Ρίχνει τ' αστέρια χαμηλά πιότερο να φωτίζουν
Και τις ψηλές τις κορυφές ανεμοεί και φαίνει
Για να ζηλεύει κει ψηλά τ' ολόγιομο φεγγάρι
Που μοιάζει του προσώπου σου σαν κλέβει τις ματιές μου
Μέσα του αρραβωνιάζεται το φως με το σκοτάδι
Κι οι κόσμοι που θα γεννηθούν μ' αυτούς που 'χουν περάσει
Και με τον κόσμο σήμερα που στέκει αφυπνισμένος
Να δει και τα μελλούμενα σημάδια καρτερώντας
Από του μύθου τις πηγές σύμβολα π' αναβλύζουν
Και κυβερνούν αέναα την τάξη των πραγμάτων...

Για να 'ναι ολόγιομο ετούτο το φεγγάρι

Θα πει

Πως στο σώμα του απόψε μεγαλώνουμε

Και μ' ομοούσιο σκοπό

Τον κόσμο αγροικούμε...

